

Studiul 5

23 ianuarie – 29 ianuarie

Conflictul dintre bine și rău continuă

Textul de memorat: „*Și le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine și ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: «Să ne sculăm și să zidim!» Și s-au întărit în această hotărâre bună.*” (Neemia 2:18)

Când comparăm viața lui David cu cea a lui Ilie, a lui Ezechia, a Esterei sau a lui Neemia, descoperim o temă comună: Dumnezeu poate să lucreze prin oameni diverși pentru a opri valul răului. Unele relatări din viețile lor ne învață că, oricât de mari ar fi piedicile din calea noastră, nu trebuie să cedăm în fața răului, ci trebuie să rămânem tari, prin puterea lui Dumnezeu, care este credincios făgăduințelor legământului împlinite pentru noi prin Isus. Iar când vom rămâne tari prin El, vom vedea că răul nu are putere să iasă biruitor. Când trecem prin încercări, ar trebui să ne concentrăm atenția asupra eliberării pe care ne-o oferă Domnul și să ne bucurăm de ea. Adesea, nu este ușor să facem acest lucru atunci când greutățile ne copleșesc, trec peste capul nostru și sunt cu mult mai mari decât noi. Faptul că putem să ne bucurăm de eliberarea promisă, înainte de a fi eliberați, este un act de credință și închinare și nu reacția firească, logică față de situația în care ne aflăm. Însă, știind ce a făcut Domnul Hristos pentru noi și încrezându-ne în credincioșia lui Dumnezeu, această bucurie este unica reacție normală, logică, pe care o putem avea.

Duminică, 24 ianuarie – David, între Goliat și Bat-șeba

Viața este complicată pentru că noi, oamenii, suntem complicați. Deși a fost creat după chipul lui Dumnezeu, Creatorului universului, omul s-a degradat, s-a ruinat. Noi dispunem de un potențial uriaș de a face binele, dar și răul. Unii oameni ajung la cele mai înalte niveluri de bine, iar alții, la cele mai adânci trepte de decădere; mai mult, același om poate fi când bun, când rău. Vestea bună este că unii dintre cei care, la un moment dat, au decăzut foarte mult au reușit, prin harul lui Dumnezeu, să se ridice și să facă lucruri mari. Și opusul este valabil: cei care, la un moment dat, se află pe treapta cea mai de sus pot sfârși pe treapta de jos. Satana există, marea luptă este reală și chiar și cei mai buni dintre noi pot cădea pradă dușmanului, dacă nu au o legătură vie cu Domnul (1 Petru 5:8).

1. Citește 1 Samuel 17:43-51. Care dintre cuvintele rostite de David sunt esențiale pentru a înțelege biruința sa? Citește și 2 Samuel 11:1-17. Ce atitudini total opuse întâlnim la același om? Cum se explică?

Același David care l-a înfrânt pe Goliat a fost înfrânt de propria poftă și aroganță. Câte femei avea el deja? Și când a văzut altă femeie, o femeie căsătorită, ce s-a ales de declarațiile sale frumoase că „biruința este a Domnului” (1 Samuel 17:47) și că „Israel are un Dumnezeu” (1 Samuel 17:46)? David avea nevoie să știe că biruința trebuie câștigată nu numai în Valea Terebinților, pe câmpul de luptă, ci și în străfundurile inimii. Acolo are loc marea luptă dintre bine și rău.

După păcatul josnic comis cu Bat-Șeba, David și-a venit în fire și a purtat regretul și durerea în suflet până la sfârșitul vieții. Întristarea pe care a simțit-o atunci l-a determinat să scrie Psalmul 51, unde cere stăruitor o inimă nouă (vers. 10) și refacerea legăturii cu Dumnezeu (vers. 11, 12). În marele conflict cosmic, oamenii puternici sunt la fel de vulnerabili ca oamenii de rând. Dar Dumnezeu este dispus să lucreze cu toți cei care se căiesc sincer.

Gândește-te la biruințele, dar și la înfrângerile și dezamăgirile tale. Cum poți aplica la viața ta învățăturile din cele două evenimente din viața lui David?

Luni, 25 ianuarie – În timpul profetului Ilie

Ilie Tișbitul este unul dintre personajele cele mai interesante din Scriptură. Îl găsim mai întâi în fața unui rege uluit pe care îl anunță că nu avea să plouă deloc timp de trei ani (1 Împărați 17:1). Nu era ușor să intri și să ieși din palatul regal, dar omul acesta îmbrăcat într-o manta de păr și încins la mijloc cu o curea de piele (2 Împărați 1:8) trece printre gărzi, transmite mesajul de la Dumnezeu și apoi fuge la munți, cale de vreo doisprezece kilometri.

La data aceea, Israel era într-o stare deplorabilă. Majoritatea locuitorilor nu I se mai închinau lui Dumnezeu (1 Împărați 19:10), ci zeilor fertilității.

După trei ani de secetă, Ilie s-a înfățișat din nou înaintea împăratului și i-a cerut să organizeze o confruntare între el și profeții lui Baal și ai zeiței Astartea (zeița fertilității) – unul împotriva a opt sute cincizeci (1 Împărați 18:17-20)!

În ziua stabilită, oamenii din Israel se adună în număr mare pe vârful muntelui Carmel și Ilie le pune o întrebare: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?” (1 Împărați 18:21). Sunt aleși juncii și pregătiți pentru jertfă și se așteaptă să vadă care dumnezeu este destul de puternic ca să trimită foc din cer peste jertfă. Juncul, sau taurul tânăr, era reprezentativ pentru ritualurile din religiile antice ale fertilității. Era de așteptat ca zeii fertilității să răspundă.

2. Citește 1 Împărați 18:21-39. Ce își dorea Ilie să se întâmple cu poporul și de ce este lucrul acesta relevant pentru noi astăzi?

1 Împărați 18:37 exprimă cea mai mare dorință a lui Ilie pentru israeliți. Nu minunea petrecută conta în primul rând, deși era și ea importantă. Ceea ce conta era credințioșia israeliților față de legământ. Observă totodată cine putea să le întoarcă inima: Domnul Însuși. Dar Dumnezeu nu îi forțează pe oameni să se întoarcă la El, ci le trimite Duhul Sfânt, iar oamenii, ca răspuns la apelurile Duhului, aleg să se întoarcă; abia atunci pot acționa, prin puterea Sa, pe baza acestei decizii. Principiul acesta este valabil și pentru noi. Dumnezeu susține prin puterea Sa bătăile inimii fiecărui individ, dar nu forțează pe nimeni să-L urmeze.

Marti, 26 ianuarie – Îndrăzneala de a-L sfida pe Dumnezeu

Ezechia era rege în Iuda în vremea în care Asiria, superputerea vremii, a cucerit Israelul și i-a împrăștiat pe locuitorii lui în toată Mesopotamia (2 Împărați 18:9-12). Ellen G. White afirmă: „Ceea ce n-a mai putut face prin ei în țara părinților lor, El [Domnul] a căutat să împlinească împrăștiindu-i printre neamuri. Planul Lui pentru mântuirea tuturor celor care urmau să aleagă și să se folosească de iertare, prin Mântuitorul neamului omenesc, trebuia să fie totuși împlinit; și, în necazurile aduse peste Israel, El pregătea calea pentru ca slava Lui să fie descoperită națiunilor pământului.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, Editura Viață și Sănătate, 2006, p. 203, (în orig., p. 292)

După Câțiva ani, împăratul asirian Sanherib a cucerit și toate cetățile întărite din Iuda și a impus un tribut greu (2 Împărați 18:13-15). Deși Ezechia golise vistieria templului și a palatului, Sanherib nu a fost mulțumit și a trimis o delegație pentru a negocia predarea Ierusalimului.

Asirienii și-au bătut joc atunci de credința celor din Iuda, spunând că, dacă niciun zeu nu scăpase vreun popor din mâinile lor, nu existau motive să creadă că Dumnezeul lor avea să-i scape (vezi 2 Împărați 18:28-30,33-35).

În situația aceasta, Ezechia a făcut singurul lucru pe care-l putea face: s-a rugat (2 Împărați 19:15-19). Dumnezeu îl trimisese deja la el pe profetul Isaia (2 Împărați 19:6) și l-a mai trimis încă o dată ca să-l încurajeze.

3. Citește 2 Împărați 19:21-34, în special versetele 21, 22. Care a fost mesajul lui Dumnezeu pentru poporul Său în această criză teribilă?

Într-o dimineață, când se așteptau să audă strigătele de luptă ale asirienilor gata de atacul final și de străpungerea fortificațiilor, locuitorii înspăimântați ai cetății asediate au avut parte de o surpriză uluitoare: cât vedeai cu ochii, erau ostași care zăceau morți la pământ (2 Împărați 19:35). Împăratul asirian a plecat umilit și a sfârșit ucis de doi dintre fiii lui (2 Împărați 19:36,37).

Ce lecție învățăm din acest episod biblic cu privire la ce ar trebui să facem în situații aparent fără ieșire?

Miercuri, 27 ianuarie – O istorie care se va repeta

Este greu să înțelegem astăzi obiceiurile și tradițiile din anticul Imperiu Persan, locul unde se petrece acțiunea din cartea Estera. Însă știm sigur că Domnul a lucrat prin acest imperiu la împlinirea făgăduințelor date poporului Israel încă de pe vremea lui Avraam (Genera 12:1-3; Isaia 45:1; 2 Cronici 36:23).

Tânăra evreică Estera a ajuns împărăteasă. Drumul ei către această poziție diferă de drumul pe care l-au avut Iosif în Egipt și Daniel în Babilon, dar ea a ajuns exact acolo unde dorea Domnul ca ea să fie. Modul minunat în care a lucrat Dumnezeu prin ea ne arată cum poate folosi El oamenii și împrejurările în cadrul mării lupte.

4. Care ar fi fost urmările dacă decretul dat de Ahașveroș ar fi fost adus la îndeplinire? (Gândește-te la planurile lui Dumnezeu cu poporul evreu și, în mod special, la planul Său legat de venirea lui Mesia.) Estera 3:8-11

„Împăratul nu și-a dat seama de consecințele profunde care aveau să însoțească aducerea la îndeplinire a acestui decret. Satana însuși, instigatorul din umbră al complotului, încerca să-i șteargă de pe fața pământului pe aceia care păstrau cunoștința despre Dumnezeul cel adevărat” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2006, p. 415, (în orig., pp. 600-601). De asemenea, în acest popor urma să Se nască Mântuitorul lumii.

Interesant că totul a pornit de la închinare (Estera 3:5,8) și de la refuzul unui grup de oameni diferiți de a respecta legile și tradițiile celor aflați la putere. La sfârșit, desigur, va fi un alt context, însă realitatea din spatele lui – marea luptă dintre Hristos și Satana – va fi aceeași. Cei care vor căuta să-I fie credincioși lui Dumnezeu vor trece printr-o experiență asemănătoare cu cea a iudeilor de odinioară. La sfârșitul istoriei lumii, se va da un decret ca „să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apocalipsa 13:15).

De ce tindem să nu avem încredere în cei care sunt altfel decât noi? Ce adevăruri biblice legate de valoarea ființei umane ne arată că atitudinea aceasta este greșită? Cum putem elimina din inimile noastre această tendință?

Joi, 28 ianuarie – Neemia

În vremea lui Neemia, poporul Israel nu mai exista ca entitate politică, ci era împrăștiat printre alte popoare. Totuși Dumnezeu S-a dovedit credincios făgăduințelor legământului Său, chiar dacă oamenii nu și-au îndeplinit partea.

5. Citește Neemia 1. În ce context înalță Neemia această rugăciune? Prin ce se aseamănă rugăciunea lui cu cea a lui Daniel (Daniel 9:4-19)? Care este elementul comun și ce loc ocupă în cadrul mării lupte?

Neemia primește învoire de la împărat să meargă la Ierusalim și să îl reconstruiască. La sosire, el își ia câteva zile doar pentru a observa. Încearcă să cerceteze ruinele noaptea, dar nu reușește să ajungă departe din cauza grămezilor de moloz și atunci iese și le cercetează în afara zidurilor (cap. 2:14,15).

6. Cum i-a convins Neemia pe conducătorii iudei să înceapă o lucrare care părea imposibil de realizat? Ce poate învăța biserica de azi de la el? Neemia 2:16-18

Neemia nu a anunțat de la început de ce venise în țară, dar existau oameni care nu priveau cu ochi buni ideea de a rezidi Ierusalimul și făceau tot ce le stătea în putință pentru a bloca orice acțiune în acest sens (Neemia 2:10, 19, 20). La începerea lucrărilor de reparare a zidurilor (cap. 3), demnitarii străini s-au supărat foarte tare și au luat în răs eforturile iudeilor (Neemia 4:1-3). Când au văzut totuși că poporul lui Dumnezeu lucra cu conștiinciozitate (vers. 6), s-au mâniat și au plănuit un atac (vers. 7, 8).

În fața acestei opoziții înverșunate, cel mai simplu ar fi fost să înceteze, dar oamenii credincioși au perseverat, în ciuda eforturilor altora de a-i sabota. Punându-și încrederea în Dumnezeu, Neemia a reușit să vadă lucrările încheiate și a lăsat amenințările dușmanilor în seama Domnului (Neemia 6:14,15).

Cu toții întâlnim obstacole în viață. Cum știm când să ne retragem și când să mergem înainte?

Vineri, 29 ianuarie – Un cuvânt de încheiere

După cum am văzut săptămâna aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu evidențiază în repetate rânduri credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său. Este adevărat că, în multe cazuri, credințioșia Sa nu a fost chiar atât de vizibilă în momentul crizei. Din relatările pe care le-am studiat, putem afla cum s-au derulat evenimentele de la început până la sfârșit; dar unii dintre cei implicați direct, precum Urie Hetitul, n-au apucat să afle. Și noi, astăzi, suntem prinși în marea luptă la fel ca ei. Și să nu uităm că, nu numai ei, ci și mulți alții care nici măcar nu sunt amintiți în text n-au apucat să vadă deznodământul. De aceea, este foarte important pentru noi, creștinii, să ne aducem aminte, mai cu seamă în vremuri grele, de cuvintele lui Pavel: „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare, de a clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:16-18). Apostolul caută aici să ne ridice privirea de la truda noastră zilnică, de la defectele și slăbiciunile noastre la unica speranță care face ca viața să nu fie o farsă crudă.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iosua 1-7

1. Cum a numit Rahav semnul cerut de la cele două iscoade?
2. Care a fost momentul în care s-au despicat apele Iordanului?
3. Pe cine a confundat Iosua înainte de cucerirea Ierihonului?
4. Ce i-a reproșat Iosua lui Acan că îi făcuse lui Israel, prin fapta sa?

Viața lui Iisus, capitolul 57

5. Ce dorea fruntașul și ce nu era dispus să facă?